

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Roermond, van 9 november 2009 in zaak nr. 09/12931 in het geding
tussen:

mede voor haar minderjarige kinderen,

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 maart 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 november 2009, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 7 december 2009, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Op het hoger beroep zijn de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000), het Vreemdelingenbesluit 2000 en het Voorschrift Vreemdelingen 2000 van toepassing, zoals die luiden tot 1 juli 2010.

2.2. In de eerste en tweede grief, in onderlinge samenhang gelezen, klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, nu voor waar is gehouden dat de vreemdeling de door haar gestelde werkzaamheden als kapster heeft verricht en vanwege deze werkzaamheden is bedreigd en voorts, gelet op hetgeen is vermeld in het rapport van de United Nations High Commissioner for Refugees van april 2009 "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers" (hierna: de Guidelines), de geloofwaardig geachte bedreigingen blijken geven van een verhoogde aandacht voor de vreemdeling, die reeds enkel vanwege haar werkzaamheden tot een groep behoort die een zeer hoog risico loopt om het slachtoffer te worden van aanslagen, ontvoering of moord, zij te vrezen heeft voor vervolging of schending van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Voorts klaagt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, gelet op het vorenstaande en op hetgeen is vermeld in de algemene ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken van juni 2008 en mei 2009, door hem niet deugdelijk is gemotiveerd dat de vreemdeling adequate bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten in Irak en het vragen daarvan niet gevaarlijk of bij voorbaat zinloos is te achten. Daartoe voert de staatssecretaris aan dat volgens het landgebonden asielbeleid inzake Irak, kappers niet worden aangemerkt als risicogroep dan wel als kwetsbare minderheidsgroep als bedoeld in onderdeel C14/4.5 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 en dat vreemdelingen die werkzaam zijn als

kapper aannemelijk dienen te maken dat zij persoonlijk te vrezen hebben voor vervolging dan wel schending van artikel 3 van het EVRM, waarbij voor hen geen minder hoge bewijslast geldt. Hetgeen is vermeld in de Guidelines maakt dat niet anders, nu uit voormelde algemene ambtsberichten niet volgt dat kappers dusdanig problemen ondervinden dat zij als een bijzondere groep dienen te worden aangemerkt, aldus de staatssecretaris. Tevens voert hij aan dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn geweest om bescherming in te roepen.

2.2.1. De Afdeling begrijpt de aangevallen uitspraak aldus, dat de rechtbank daarin heeft overwogen dat voor de vreemdeling geldt dat zij vanwege haar werkzaamheden als kapster behoort tot een groep die een zeer hoog risico loopt om het slachtoffer te worden van aanslagen, ontvoering of moord en daarom reeds voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, dan wel onder b, van de Vw 2000 in aanmerking komt, indien zij met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat de ondervonden problemen leiden tot een gegronde vrees voor vervolging dan wel dat zij een reëel risico loopt op een dreigende schending van artikel 3 van het EVRM en dat, mede omdat zij behoort tot een groep die een verhoogd risico loopt, door de staatssecretaris niet deugdelijk is gemotiveerd dat de vreemdeling adequate bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten in haar land van herkomst.

2.2.2. De staatssecretaris betoogt terecht dat in het asielbeleid inzake Irak, waaraan voormelde ambtsberichten ten grondslag zijn gelegd, kappers niet worden aangemerkt als risicogroep of kwetsbare minderheidsgroep als vorenbedoeld. De Guidelines hebben, gelet op de ambtsberichten, de staatssecretaris geen aanleiding hoeven geven kappers als een dergelijke groep aan te merken. Er bestaat dan ook geen grond voor het oordeel dat de vreemdeling met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk kan maken dat zij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning.

2.2.3. Uit de jurisprudentie van de Afdeling (zie de uitspraak van 5 augustus 2008 in zaak nr. 200708107/1, www.raadvanstate.nl) volgt dat ter beantwoording van de vraag of een vreemdeling in het land van herkomst bescherming kan krijgen eerst wordt onderzocht of in het desbetreffende land in het algemeen bescherming wordt geboden. Daarbij wordt informatie over de algemene situatie in een land van herkomst, in het bijzonder uit ambtsberichten van de minister van Buitenlandse Zaken en rapporten van internationale organisaties, betrokken. Eerst nadat die vraag bevestigend is beantwoord, kan aan de orde komen de vraag of de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen van bescherming voor hem gevaarlijk dan wel bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Indien dat laatste niet aannemelijk is gemaakt, kan slechts het tevergeefs inroepen van de bescherming leiden tot de conclusie dat aannemelijk is gemaakt dat die autoriteiten niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

2.2.4. In paragraaf 2.3 van het ambtsbericht van juni 2008, die ziet op de verslagperiode 11 februari 2008 tot 14 juni 2008, staat vermeld dat de

centrale autoriteiten in het algemeen niet in staat zijn voldoende bescherming te bieden aan burgers in de verschillende regio's. Volgens het ambtsbericht hadden in de stad milities verregaande invloed en waren, onder meer, geïnfiltreerd in de politie. Ook vermeldt het ambtsbericht dat met het omstreeks maart 2008 ingezette offensief tegen de in Basra aanwezige milities, de regering haar controle heeft weten te vergroten en de invloed van de milities is teruggedrongen, maar dat een aantal Iraakse militairen en politieagenten weigerde deel te nemen aan de grootschalige operaties in Basra in maart 2008 of hun post verliet tijdens de operatie. Uit het ambtsbericht van juni 2008 volgt weliswaar dat er beperkte mogelijkheden bestaan om bescherming te vragen aan de Iraakse autoriteiten, maar hieruit volgt niet dat door de Iraakse autoriteiten in het geheel geen bescherming wordt geboden tegen bedreigingen met geweld.

2.2.5. In paragraaf 2.3 van het ambtsbericht van mei 2009, die ziet op de verslagperiode juli 2008 tot en met april 2009, staat vermeld dat niet bekend is in hoeverre de Iraakse veiligheidsorganisaties in Zuid-Irak in de praktijk bescherming kunnen bieden aan burgers. Tevens staat daarin vermeld dat sinds het offensief tegen de milities in Zuid-Irak in de vorige verslagperiode, de Iraakse veiligheidsorganisaties voor zover bekend daadwerkelijk de controle over het hele gebied voeren. Gelet hierop volgt uit het ambtsbericht van mei 2009 evenmin dat door de Iraakse autoriteiten in het geheel geen bescherming wordt geboden tegen bedreiging met geweld.

2.2.6. Niet in geschil is dat de vreemdeling, voordat zij Irak heeft verlaten om naar Nederland te reizen, zich niet tot de Iraakse autoriteiten heeft gewend om bescherming te verkrijgen.

2.2.7. Uit de ambtsberichten van juni 2008 en van mei 2009 kan niet worden afgeleid dat een verzoek om bescherming voor de vreemdeling gevaarlijk of bij voorbaat zinloos moet worden geacht. Dat de mate van effectiviteit van de bescherming niet vaststaat, behoeft, zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 19 december 2005 in zaak nr. 200508022/1; JV 2006/48), niet met zich te brengen dat in feite geen bescherming kan worden verkregen. Met de enkele stelling dat de vreemdeling geen aangifte durfde te doen, omdat zij is bedreigd door een militie en milities banden hebben met de autoriteiten in Irak, heeft de vreemdeling onder deze omstandigheden niet aannemelijk gemaakt dat het vragen van bescherming in haar geval bij voorbaat zinloos dan wel gevaarlijk was. De rechtbank heeft het voorgaande niet onderkend.

De grieven slagen.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 26 maart 2009 toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg voorgedragen beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

2.4. De vreemdeling heeft in beroep betoogd, onder verwijzing naar de Guidelines, dat de problemen die voortvloeien uit haar werkzaamheden als kapster te herleiden zijn tot een van de gronden van het

Vluchtelingenverdrag, nu in de Guidelines is aangegeven dat personen die van onislamitisch gedrag beschuldigd worden risico lopen op vervolging door extremistische groeperingen en dat in dit verband aanvallen plaatsvinden op, onder meer, kapperszaken.

2.4.1. De staatssecretaris heeft zich in het besluit van 26 maart 2009, in het kader van het beroep van de vreemdeling op artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000, op het standpunt gesteld dat de verklaring van de vreemdeling dat zij vanwege het uitoefenen van haar vak als kapster werd bedreigd, niet kan leiden tot verlening van een verblijfsvergunning asiel op vorengenoemde grond, aangezien deze problemen niet te herleiden zijn tot een van de gronden van het Vluchtelingenverdrag.

2.4.2. Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de staatssecretaris zich niet op dit standpunt heeft mogen stellen. De vreemdeling heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij gegronde vrees heeft voor vervolging wegens in het Vluchtelingenverdrag neergelegde motieven, omdat uit het asielrelaas niet is gebleken van vanwege haar religie of een andere met het Vluchtelingenverdrag verband houdende grond op haar gerichte negatieve aandacht. De beroepsgrond faalt.

2.5. Voorts heeft de vreemdeling in beroep betoogd dat de staatssecretaris een onjuiste uitleg heeft gegeven aan het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 17 februari 2009, in zaak C-465/07, Elgafaji (www.curia.europa.eu). Volgens haar volgt hieruit dat met de toetsing aan artikel 3 van het EVRM niet tevens is getoetst aan artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de richtlijn). Aldus had de staatssecretaris, buiten het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten onderzoeken of zij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade, bedoeld in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn.

2.5.1. Zoals de Afdeling heeft overwogen in de uitspraak van 25 mei 2009 in zaak nr. 200702174/2/V2; www.raadvanstate.nl, kan uit rechtsoverweging 43 van het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot en met 40 van dat arrest, worden afgeleid dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de richtlijn, bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn bedoelde ernstige schade. Artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000, voorziet reeds in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan

door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008 in zaak nr. 25904/07, NA. tegen het Verenigd Koninkrijk (JV 2008/329), - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn. Deze beroepsgrond faalt evenzeer.

2.6. Aan de hiervoor niet besproken bij de rechtbank voorgedragen beroepsgrond komt de Afdeling niet toe. Over die grond is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop deze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans dientengevolge buiten het geding.

2.7. Het beroep is ongegrond.

2.8. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Roermond, van 9 november 2009 in zaak nr. 09/12931;
- III. verklaart het in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. H. Troostwijk en mr. P.A. Offers, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.L.M. van Loo, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

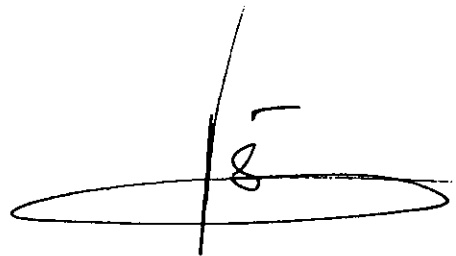
w.g. Van Loo
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 30 mei 2011

91/418-606.

Verzonden: 30 mei 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser

H

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE
Zittinghoudende te Roermond

Sector bestuursrecht, enkelvoudige kamer
Vreemdelingenkamer

Procedurenummer: AWB 09 / 12931

**Uitspraak van de rechtbank als bedoeld in artikel 8:70 van de Algemene wet
bestuursrecht (Awb)**

inzake

eiseres,
Gemachtigde mr. E.P.A. Zwart,

tegen

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.

1. Procesverloop

1.1. Bij faxbericht van 9 april 2009 heeft eiseres beroep ingesteld tegen het besluit van verweerder van 26 maart 2009 (het bestreden besluit), verzonden op diezelfde dag. Bij voornoemd besluit heeft verweerder geweigerd eiseres een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) te verlenen. Bij schrijven van 13 mei 2009 heeft eiseres de gronden van het beroep ingediend. Eiseres heeft bij schrijven van 17 september 2009 de gronden van het beroep aangevuld.

1.2. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken en een verweerschrift ingezonden. De ingezonden stukken en het verweerschrift zijn in afschrift aan eiseres gezonden.

1.3. De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 30 september 2009, alwaar eiseres in persoon is verschenen, bijgestaan door haar gemachtigde voornoemd. Verweerder heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. M.M.E. Disselkamp. Als tolk was ter zitting aanwezig mevrouw N. den Heijer.

2. Overwegingen

2.1. Eiseres, geboren op _____ en in het bezit van de Iraakse nationaliteit, heeft op 3 juli 2008 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000. De aanvraag geldt mede voor haar twee dochters, geboren op _____ en geboren op _____ die ten tijde van het indienen van de aanvraag jonger waren dan 15 jaar en die bij haar inwonen.

Procedurenummer: AWB 09 / 12931

2

2.2. Ter onderbouwing van de aanvraag heeft eiseres – kort weergegeven – het navolgende aangevoerd. Op 14 januari 2008 werd haar zoon ontvoerd. De ontvoerders eisten dat eiseres losgeld zou betalen, anders zou haar zoon vermoord worden, en dat eiseres zou stoppen met haar werkzaamheden als kapster, anders zou ook zij vermoord worden. Nadat het losgeld was betaald is de zoon van eiseres op 19 januari 2008 vrijgelaten. Vervolgens heeft eiseres op 20 januari 2008 besloten haar kapperszaak te sluiten om daarna stiekem thuis te gaan werken. Rond 21 februari 2008 hebben de ontvoerders haar zoon gebeld en gezegd dat zij weten dat eiseres thuis werkt en dat haar gezin de dood verdient, aangezien zij niemand gehoorzaamt. Rond 23 maart 2008 heeft de echtgenoot van eiseres een dode duif in de tuin gevonden met aan zijn poot een briefje waarop stond: "Jouw lot is de dood. Je bent niet gestopt met het werk". Eiseres heeft samen met twee voornoemde dochters op 5 april 2008 Basrah, Irak, verlaten.

2.3. Bij schrijven van 30 januari 2009 heeft verweerder aan eiseres bekend gemaakt dat hij voornemens is om de door hem ingediende aanvraag af te wijzen. Van de hem geboden gelegenheid om zijn zienswijze omtrent dit voornemen kenbaar te maken, heeft eiseres bij schrijven van 3 maart 2009 gebruik gemaakt.

2.4. Bij het thans bestreden besluit heeft verweerder conform het voornemen van 30 januari 2009 beslist. Aan de afwijzing heeft verweerder het bepaalde in artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 ten grondslag gelegd. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiseres niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op één van de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000.

2.5. Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting richt het beroep van eiseres zich tegen het bestreden besluit voor zover daarbij is geweigerd om aan eiseres een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen op één van de gronden als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en d, van de Vw 2000. Hierbij heeft eiseres gemotiveerd bestreden dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000. Tevens heeft eiseres zich beroepen op artikel 15c van de Richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft en de inhoud van de verleende bescherming.

2.6. Ter beoordeling van de rechtbank ligt thans voor de vraag of het bestreden besluit de toets in rechte kan doorstaan. Dienaangaande overweegt de rechtbank het volgende.

2.7. Voor zover hier van belang luidt artikel 29 van de Vw 2000:

"1. Een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 kan worden verleend aan de vreemdeling:

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. (...);
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar; (...)"

Procedurenummer: AWB 09 / 12931

3

2.8. Voor zover hier van belang luidt artikel 1 van de Vw 2000:
"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder:
(..)

- k. Vluchtelingenverdrag: het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (Trb. 1954, 88) en het bijbehorende Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76);
- l. Verdragsvluchteling: de vreemdeling die vluchteling is in de zin van het Vluchtelingenverdrag en op wie de bepalingen ervan van toepassing zijn; (..)."

2.9. Ingevolge het Vluchtelingenverdrag is sprake van vluchtelingschap in het geval dat betrokkene, uit gegronde vrees voor vervolging wegens ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren.

2.10. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zich zelf, hetzij in verband met andere feiten een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden aannemelijk te maken.

2.11. Ingevolge artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 wordt bij het onderzoek naar de aanvraag mede betrokken de omstandigheid dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.12. Ten aanzien van het standpunt van eiseres dat verweerder de omstandigheden vermeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 niet aan haar heeft kunnen tegenwerpen, overweegt de rechtbank als volgt.

2.13. Uit het bestreden besluit en hetgeen verweerder is gemachtigd desgevraagd ter zitting heeft verklaard, is gebleken dat verweerder weliswaar heeft vastgesteld dat eiseres toerekenbaar onvoldoende documenten heeft overgelegd ter staving van haar asielrelaas, echter aan het voorgaande heeft verweerder bij de beoordeling van de asielaanvraag van eiseres geen gevolgen verbonden. Verweerder heeft zich immers niet op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiseres positieve overtuigingskracht ontbeert. De vraag of verweerder al dan niet heeft kunnen vaststellen dat eiseres toerekenbaar onvoldoende documenten heeft overgelegd ter staving van haar asielrelaas, zoals bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 kan dan ook buiten beschouwing blijven.

2.14. Blijkens het bestreden besluit en het verhandelde ter zitting heeft verweerder het asielrelaas van eiseres geloofwaardig geacht. Verweerder heeft vervolgens evenwel gesteld dat het asielrelaas van eiseres onvoldoende zwaarwegend is voor een geslaagd beroep op vluchtelingschap. Volgens verweerder is immers niet gebleken dat eiseres dermate in de negatieve aandacht stond dan wel staat dat zij een gegronde vrees heeft voor vervolging dan wel dat zij een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Procedurenummer: AWB 09 / 12931

4

Voorts heeft verweerder aan eiseres tegengeworpen dat zij naar aanleiding van de ontvoering van haar zoon en de bedreigingen geen bescherming heeft gezocht bij de autoriteiten van haar land van herkomst.

2.15. De rechtbank overweegt als volgt.

2.16. In Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire (WBV) 2008/28, voor zover hier van belang en thans opgenomen in onderdeel C24/Irak van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc 2000), is uiteengezet dat personen die behoren tot groepen van personen die verhoogde aandacht vragen eerder in aanmerking komen voor een status.

2.17. Ingevolge paragraaf 3.5 van onderdeel C24 van de Vc 2000 kan op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, van de Vw 2000 een verblijfsvergunning asiel worden verleend, indien de vreemdeling aannemelijk heeft gemaakt vanwege zijn werkzaamheden een gegronde vrees voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling te hebben, waartegen geen bescherming kan worden geboden. Het enkele feit dat de vreemdeling deze werkzaamheden verricht is onvoldoende voor de conclusie dat er gegronde vrees is voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling.

2.18. In de Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum seekers van de United Nations High Commissioner for Refugees (UNHCR) van april 2009 staat het volgende vermeld:

"330. Since 2003, inhabitants in areas under control of Sunni and Shi'ite extremist groups have been increasingly pressured to follow strict Islamic rules and were otherwise intimidated or even killed. Liquor, music or barber shops were regularly attacked as were persons considered to be dressing or behaving in an "un-Islamic" way. Numerous singers, musicians and other artists fled the country in recent years. This happened, for example, in Basrah, where Shi'ite extremists had been terrorizing the population. Recent security developments in some areas of Iraq resulted in the re-establishment of a certain amount of freedom for the civilian population and strict Islamic rules appear to have been eased. However, there continue to be occasional attacks on music stores, hairstyler saloons and alcohol shops in areas where extremist groups still have a presence, in particular in Mosul, Baghdad, Kirkuk and Basrah."

(Onderstreping aangebracht door de rechtbank.)

2.19. Nu het voor waar is gehouden dat eiseres de door haar gestelde werkzaamheden als kapster heeft verricht, is de rechtbank, gelet op het vorenstaande, van oordeel dat niet gezegd kan worden dat eiseres niet tot de groep personen werkzaam in een risicogroep als vorenbedoeld behoort. Weliswaar is het enkele feit dat de vreemdeling deze werkzaamheden heeft verricht onvoldoende voor de conclusie dat er gegronde vrees is voor vervolging dan wel onmenselijke behandeling, maar in het geval van eiseres is tevens als voor waar gehouden dat eiseres vanwege deze werkzaamheden is bedreigd. Dit maakt dat de rechtbank vervolgens dient te beoordelen of het door eiseres gestelde dat zij vanwege die werkzaamheden én de bedreigingen een risico loopt te worden vermoord reël is en mitsdien tot de conclusie moet leiden dat zij te vrezen heeft voor vervolging of schending van het bepaalde in artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Voormelde vraag wordt door de rechtbank bevestigend beantwoord. De geloofwaardig geachte bedreigingen geven immers blijk van een verhoogde aandacht voor eiseres, die reeds enkel vanwege haar werkzaamheden tot een groep behoort die een zeer hoog risico loopt voor wat betreft aanslagen, ontvoering of

Procedurenummer: AWB 09 / 12931

5

moord van degenen die het gemunt hebben op personen werkzaam als kapper. Verweerder heeft zich op grond van het vorenstaande naar het oordeel van de rechtbank niet op het standpunt kunnen stellen dat asielrelaas van eiseres onvoldoende zwaarwegend is voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 van de Vw 2000.

2.20. Met betrekking tot het beschermingsaspect overweegt de rechtbank vervolgens nog, in navolging van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State in zijn uitspraak van 19 juli 2002 (LJN: AE7630) en de uitspraak van 10 maart 2003 (LJN: AH8867), het volgende.

2.21. Van een vreemdeling mag in beginsel worden gevergd dat hij zich, alvorens hij zijn land van herkomst verlaat om elders bescherming te zoeken, tot de autoriteiten van dat land wendt om bescherming te krijgen. Blijkens voormelde uitspraak van 10 maart 2003 brengt het bepaalde in artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 met zich dat het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij die bescherming niet kon krijgen en niet aan verweerder om aannemelijk te maken dat de vreemdeling bescherming kon krijgen. Indien door de vreemdeling niet aannemelijk is gemaakt dat het voor hem *gevaarlijk of bij voorbaat zinloos* zou zijn geweest om zich tot de autoriteiten te wenden om bescherming te krijgen, kan slechts het tevergeefs inroepen van de bescherming van de autoriteiten aannemelijk maken dat de autoriteiten van het land van herkomst niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

2.22. Niet in geschil is dat eiseres zich niet tot de Iraakse autoriteiten heeft gewend. Verweerder heeft in dit verband evenwel aan eiseres tegengeworpen dat de ambtsberichten van juni 2008 en mei 2009 niet bevestigen dat, zoals door eiseres is gesteld, het inroepen van bescherming op voorhand zinloos is. In voormelde ambtsberichten staan op respectievelijk bladzijde 26 en 20 vermeld dat de centrale autoriteiten in het algemeen niet in staat zijn voldoende bescherming te bieden aan burgers in de verschillende regio's. Functionarissen en rekruten van de Iraakse veiligheidsorganisaties en de MNF-I zijn voorts zelf doelwit van aanslagen. Er is verder volgens het ambtsbericht ook sprake van corruptie bij de Iraakse politie. Onder meer om deze redenen bestaat er wantrouwen jegens Iraakse politiefunctionarissen en – zij het in mindere mate – Iraakse militairen. Nieuwe eenheden van het Iraakse leger zijn niet op volledige sterkte inzetbaar. Nu eiseres tot een risicogroep behoort, acht de rechtbank, gezien hetgeen staat vermeld in het ambtsbericht, niet door verweerder deugdelijk gemotiveerd dat eiseres adequate bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten van haar land van herkomst en het vragen daarvan niet gevaarlijk of op voorhand zinloos is te achten.

2.23. Het beroep van eiseres is derhalve reeds op grond van het vorenstaande gegrond te achten vanwege een motiveringsgebrek en het bestreden besluit dient te worden vernietigd. De rechtbank komt derhalve niet toe aan het overigens door eiseres en verweerder aangevoerde.

2.24. De rechtbank acht verder termen aanwezig om verweerder op grond van het bepaalde in artikel 8:75 van de Awb te veroordelen in de proceskosten die eiseres redelijkerwijs heeft moeten maken in verband met deze procedure, een en ander overeenkomstig de normen van het Besluit proceskosten bestuursrecht. Voor de in aanmerking te nemen proceshandelingen worden twee punten toegekend (één punt voor het indienen van het beroepsschrift en één punt voor het verschijnen ter zitting) met een waarde van EUR 322,- per punt. Het gewicht van de zaak wordt bepaald op gemiddeld, hetgeen correspondeert met de wegingsfactor één.

Procedurenummer: AWB 09 / 12931

6

2.25. Aangezien ten behoeve van eiseres een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, dient ingevolge artikel 8:75, tweede lid, van de Awb de betaling van dit bedrag te geschieden aan de griffier van de rechtbank.

2.26. Mitsdien wordt beslist als volgt

3. Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het bestreden besluit van verweerder van 26 maart 2009;

bepaalt dat verweerder een nieuw besluit neemt met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;

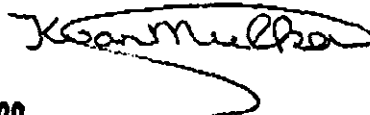
veroordeelt verweerder in de kosten van deze procedure, aan de zijde van eiseres begroot op EUR 644,= (wegens kosten van de rechtsbijstand), te vergoeden aan de griffier van deze rechtbank.

Aldus gedaan door mr. drs. E.J. Govaers in tegenwoordigheid van
mr. K.M.A.W. van Mulken als griffier en in het openbaar uitgesproken op - 9 NOV. 2009

w.g. mr. K.M.A.W. van Mulken,
griffier

w.g. mr. drs. E.J. Govaers,
rechter

Voor eensluidend afschrift:
de griffier,

verzonden op: - 9 NOV. 2009

Een belanghebbende en het bestuursorgaan kunnen tegen deze uitspraak binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 bevat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak. Artikel 6:5 van de Awb bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak.

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
- 7 DEC 2009	
ZAAKNR.	200909548/1V2
AAN:	V2
BEHANDELD: DD:	PAR:

Onderdeel	Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	mr. S.H.M. Maas
Doorkiesnummer(s)	073 888 3049
Datum	7 december 2009
Dossiernummer	0807.03.1217
Uw kenmerk	
Bijlage(n)	3
Onderwerp	Hoger beroep Staatssecretaris van Justitie/

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond, van 9 november 2009, verzonden op 9 november 2009, met kenmerken AWB 09/12931.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

mr. A.R.J. Maas, senior-procesvertegenwoordiger

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA DEN HAAG

RAAD VAN STATE
INGEKOMEN

- 7 DEC 2009

ZAAKNR.

AAN:

BEHANDELD: DO: PAR:

Hoger beroepsschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te Den Haag
appellant
Gemachtigde: mr. A.R.J. Maas,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zitting houdende te Roermond
van 9 november 2009
met kenmerken AWB 09/12931

Inzake:

met IND-kenmerk 0807.03.1217
aan te duiden als verweerster
gemachtigde: mr. E.P.A. Zwart
advocaat te Beverwijk

Procesvertegenwoordiging
's-Hertogenbosch

Postbus 118
5201 AC 's-Hertogenbosch

Contactpersoon:
mr. S.H.M. Maas
Tel 073 888 30 49
Fax 073 888 30 88

1. Inleiding

De Staatssecretaris van Justitie – verder: de Staatssecretaris – komt in hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Roermond – verder: de rechtbank – van 9 november 2009, verzonden op 9 november 2009, met kenmerk AWB 09/12931 (productie), in welke zaak de rechtbank het beroep van

– verder: verweerster – tegen het besluit van 26 maart 2009 gegrond heeft verklaard, dit besluit heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te nemen op de aanvraag en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld.

2. Achtergronden

2.1. Op 3 juli 2008 heeft verweerster een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28, eerste lid, Vw.

2.2. Bij besluit van 26 maart 2009 heeft de Staatssecretaris deze aanvraag afgewezen.

2.3. Bij thans bestreden uitspraak heeft de rechtbank de daartegen door verweerster ingestelde beroep gegrond verklaard.

3. Grieven

Grief 1

3.1. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.19 op pagina 4 van de bestreden uitspraak:

"Nu het voor waar is gehouden dat eiseres de door haar gestelde werkzaamheden als kapper heeft verricht, is de rechtbank, gelet op het vorenstaande, van oordeel dat niet gezegd kan worden dat eiseres niet tot de groep personen werkzaam in een risicogroep als vorenbedoeld behoort. (...) De geloofwaardig geachte bedreigingen geven immers blijk van een verhoogde aandacht voor eiseres, die reeds enkel vanwege haar werkzaamheden tot een groep behoort die een zeer hoog risico loopt voor wat betreft aanslagen, ontvoering of moord van degenen die het gemunt hebben op personen werkzaam als kapper. Verweerder heeft zich op grond van het vorenstaande naar het oordeel van de rechtbank niet op het standpunt kunnen stellen dat asielaans van eiseres onvoldoende zwaarwegend is voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 van de Vw 2000".

Grief 2

3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.22 en 2.23 op pagina 5 van de bestreden uitspraak:

"Niet in geschil is dat eiseres zich niet tot de Iraakse autoriteiten heeft gewend. Verweerder heeft in dit verband evenwel aan eiseres tegengeworpen dat de ambtsberichten van juni 2008 en mei 2009 niet

bevestigen dat, zoals door eiseres is gesteld, het invoeren van bescherming op voorhand zinloos is. In voormelde ambtsberichten staan op respectievelijk bladzijde 25 en 20 vermeld dat de centrale autoriteiten in het algemeen niet in staat zijn voldoende bescherming te bieden aan burgers in de verschillende regio's. Functionarissen en rekruten van de Iraakse veiligheidsorganisaties en de MNF-1 zijn voorts zelf doelwit van aanslagen. Er is verder volgens het ambtsbericht ook sprake van corruptie bij de Iraakse politie. Onder meer om deze redenen bestaat er wantrouwen jegens Iraakse politiefunctionarissen en – zij het in mindere mate – Iraakse militairen. Nieuwe eenheden van het Iraakse leger zijn niet op volledige sterkte inzetbaar. Nu eiseres tot een risicogroep behoort, acht de rechtbank, gezien hetgeen staat vermeld in het ambtsbericht, niet door verweerder deugdelijk gemonitveerd dat eiseres adequate bescherming zou kunnen krijgen van de autoriteiten van haar land van herkomst en het vragen daarvan niet gevaarlijk of op voorhand zinloos is te achten. Het beroep van eiseres is derhalve reeds op grond van het vorenstaande gegrond te achten vanwege een motiveringsgebrek en het bestreden besluit dient te worden vernietigd. De rechtbank komt derhalve niet tot aan het overigens door eiseres en verweerder aangevoerde".

- 3.3. Op de hiervoor genoemde en bestreden overwegingen van de rechtbank berusten de rechtsoverwegingen 2.24 en 2.25 op pagina 5 en 6 van de bestreden uitspraak. Gegrondbevinding van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op grief 1

- 4.1. Ingevolge het landgebonden asielbeleid van Irak worden kappers niet aangemerkt als risicogroep (dan wel kwetsbare minderheidsgroep) als omschreven in C14/4.5 Vc. Vreemdelingen die werkzaam zijn als kapper dienen aannemelijk te maken dat zij persoonlijk te vrezen hebben voor vervolging dan wel schending van artikel 3 EVRM. Hierbij geldt niet een minder hoge eis ten aanzien van de bewijslast. De omstandigheid dat in de Eligibility Guidelines van de UNHCR van april 2009 wordt opgemerkt dat "there continue to be occasional attacks on music stores, hairdresser saloons and alcohol shops in areas where extremist groups still have a presence, in particular in Mosul, Baghdad, Kirkuk and Basrah" maakt niet dat kappers behoren tot een risicogroep (dan wel een kwetsbare minderheidsgroep). Immers, uit de ambtsberichten van juni 2008 en mei 2009 blijkt niet dat kappers dusdanig problemen ondervinden in Irak dat deze specifieke groep als risicogroep dan wel kwetsbare minderheidsgroep dient te worden aangemerkt. Dit heeft de rechtbank miskend. De rechtbank heeft dan ook ten onrechte geoordeeld dat de Staatssecretaris zich niet op het standpunt kan stellen dat het asielrelaas van verweerder onvoldoende zwaarwegend is voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29 Vw.

5. Toelichting op grief 2

- 5.1. Volgens vaste jurisprudentie van uw Afdeling (onder meer de uitspraak van 19 december 2006, 200605959/1, LJN AZ 5981) mag van een vreemdeling worden gevergd dat hij zich, alvorens hij zijn land van herkomst verlaat om hier te lande bescherming te zoeken, tot de autoriteiten van dat land wendt om bescherming te krijgen, tenzij hij aannemelijk maakt dat dit voor hem

gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn geweest. Indien dit laatste niet aannemelijk is gemaakt kan slechts het tevergeefs inroepen van de bescherming van de autoriteiten aannemelijk maken dat de autoriteiten van het land van herkomst niet bereid of in staat zijn bescherming te bieden.

- 5.2. In casu staat vast dat verweerster niet tevergeefs de bescherming van de Iraakse autoriteiten heeft ingeroepen tegen de door haar ondervonden problemen. De Staatssecretaris heeft zich in het bestreden besluit op het standpunt gesteld dat verweerster niet aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn geweest om die bescherming in te roepen.
- 5.3. In de algemeen ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken over de situatie in Irak van juni 2008 en mei 2009 wordt gesteld dat de centrale autoriteiten in Irak in het algemeen niet in staat zijn om voldoende bescherming te bieden aan burgers in de verschillende regio's.
- 5.4. De Staatssecretaris heeft op pagina 2 en 3 van zijn besluit van 26 maart 2009 daarom overwogen:

"Overwogen wordt dat uit C2/3.1.2 van de Vc2000 blijkt dat een reëel risico op een behandeling als bedoeld in artikel 29, eerste lid, onder b, Vw door derden alleen wordt aangenomen als de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat de staat, of partijen of (internationale) organisaties in het land geen bescherming kunnen of willen bieden tegen de bedoelde behandeling. Voorts blijkt uit C4/2.2.5 van de Vc2000 dat, indien uit algemene informatie over het land van herkomst blijkt dat bescherming niet eenvoudig kan worden verkregen, het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat bescherming in zijn geval in het geheel niet kan worden verkregen. Wel kan in dat geval de algemene informatie aanleiding zijn sneller te oordelen dat de vreemdeling voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat bescherming niet mogelijk is. Ook in die gevallen dat de vreemdeling stelt dat het inroepen van bescherming gevaarlijk zou zijn, maar dit niet reeds uit openbare bron blijkt, is het aan de vreemdeling om dit voor zijn individuele situatie voldoende aannemelijk te maken. Vervolgens is het aan de IND om te beoordelen of deze reden verschoonbaar is. In de Iraakse situatie geldt het volgende. Hoewel in het ambtsbericht is vermeld dat de autoriteiten in het algemeen niet in staat zijn voldoende bescherming te bieden, zijn er ook gevallen bekend waarin de autoriteiten hiertoe wel in staat zijn gebleken. Het beschermingsvereiste is in Iraakse zaken dan ook niet geheel los gelaten. In het algemeen kan van een vreemdeling verwacht worden dat hij of zij tenminste een poging heeft gedaan de bescherming van de autoriteiten te verkrijgen. Wanneer de vreemdeling aangeeft niet de bescherming van de autoriteiten te hebben ingeroepen, dient hij aan te geven om welke reden hij dit heeft nagelaten. Een enkele verwijzing naar de algemene situatie in Irak is over het algemeen onvoldoende. Een uitzondering hierop vormen in ieder geval christenen, yezidi's en Mandeeërs, joden, shabaken, kakai, Palestijnen en homoseksuelen. Nu betrokkene niet behoort tot één van deze groepen, kon van betrokkene verwacht worden dat zij de bescherming van de autoriteiten zou inroepen".

- 5.5. Van verweerster had derhalve mogen worden verwacht dat zij bij de autoriteiten van haar land van herkomst bescherming had ingeroepen. Uit de ambtsberichten volgt niet dat het uitgesloten is dat bescherming kan worden geboden dan wel dat het geheel zinloos is bescherming te vragen.

De rechtbank heeft dit miskend. Dat uit de ambtsberichten blijkt dat er sprake is van corruptie en derhalve wantrouwen jegens de Iraakse veiligheidsorganisaties, betekent niet dat geen bescherming kan worden verkregen. Daarbij is van belang dat verweerster niet behoort tot een risicogroepering als opgenomen in WBV 2008/28, waarvan de Staatssecretaris niet verlangt dat zij zich tot de autoriteiten hebben gewend voor bescherming.

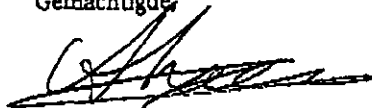
- 5.6. De rechtbank heeft miskend dat de Staatssecretaris aan verweerster heeft tegengeworpen dat zij niet aannemelijk heeft gemaakt dat het vragen om bescherming aan de autoriteiten van het land van herkomst gevaarlijk of bij voorbaat zinloos zou zijn geweest en dat de Staatssecretaris dit mede ingevolge de jurisprudentie van uw Afdeling ook aan verweerster heeft kunnen tegenwerpen. Van een motiveringsgebrek is derhalve geen sprake.

6. Conclusie

De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerster tegen het besluit van 26 maart 2009 ingestelde beroep.

's-Hertogenbosch, 7 december 2009

Gemachtigde,

mr. A.R.J. Maas, senior-procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Postbus 118, 5201 AC 's-Hertogenbosch
telefoon 073 888 3020
telefax 073 - 888 3086*